

ÚCTA k PRÁCI

*„Ruka pracovitých bude vládnout!
Zahálka vede do poroby.“
(Šalamounova přísloví: 12, 24)*

Po občanském právu veta a vyvlastnění přírodních zdrojů se odpůrci TSO nejvíce štítí základní pracovní povinnosti (ZPP), která prý představuje nucené práce. ZPP je prý návrat k otrokářskému systému, neboť prý jen otrok musí pracovat. Jak je hloupé tvrzení, že jen otrok musí pracovat, vyplývá z následujícího:

Dejme tomu, že otrokář propustí otroka na svobodu. Znamená to snad, že propuštěný otrok nemusí pracovat? Z čeho by žil? Kdo by ho živil? Se svobodou mu přece nebyli přiděleni nijací otroci, svoboda není podmíněna zotročením jiných. Ostatně, co by to bylo za svobodu, kdyby byla závislá na něčí nesvobodě, jako je otrokář závislý na otroku? Otrokář není svobodný (nezávislý), ale svévolný (parazit závislý na otroku). Tzn., že svoboda nespočívá v tom, že nemusí pracovat, ale v tom, že nemusí pracovat pro otrokáře. Tvrzení, že jen otrok musí pracovat, je stejně hloupé, jako tvrzení, že otrokář pracovat nemusí. I okrádání, loupení, drancování atp. předpokládá vynakládání nějakého pracovního úsilí, byť parazitního.

Pravdou je, že ZPP představuje práci nutnou k zabezpečení základních životních potřeb (ZŽP). Pravdou je také, že nutné není svobodné. Jenže svobodná není ani nutnost jíst. Tzn., že není možné být totálně svobodným (vždy a všude)!

TSO nás může poučit, že svoboda je možná jen ve sféře kulturní, nikoliv ve sféře politické, kde je maximálně možná „jen“ rovnost, ani ve sféře ekonomické, kde je maximálně možné „jen“ bratrství. Připustíme-li zvlůli, která chce být „svobodná“ (ve skutečnosti svévolná) naprosto všude, pak si vykoledujeme katastrofální následky (ekologické, sociální aj.).

svobodný není ten, kdo nemusí pracovat, ale ten, kdo není nucen pracovat pro jiné

Pro úplnost je třeba říci, že nemuset neznamená nesmět. Svobodnou volbou můžeme svou práci obětovat z lásky (lidstvu, dětem, strádajícím aj.). Tzn., že není jen nutná práce, jako trest za prvotní hřích, jak naivním věřícím přihloupě namlouvají učené církevní autority. Práce je jediný a ničím nenahraditelný mechanismus, jímž si doslova ohmatáváme realitu, kterou tím také pravdivě poznáváme. Práce je (vědomě či nevědomě) ničivý (analytický) nebo tvořivý (syntetický) mechanismus poznávání a tvoření, což je také její pravý účel:

„Adam poznal Evu...“ (1. Mojžíš: 4, 1)

A jako může být práce poctivá i nepoctivá, tak může být i poznání pravdivé (věrné), či nepravdivé (nevěrné). Zatímco nepravdivé poznání reality dospívá k jalové iluzi (omylu), pravdivé poznání reality dospívá k plodné pravdě (k tvoření):

„...je pravdou jen, co plodné je...“ (J.W. Goethe: „Odkaz“)

Zde je ovšem třeba říci, že poznávání může být svobodné jen z hlediska svobodné volby, nikoliv z hlediska konání. Chceme-li pravdu poznat pravdivě, nesmíme ji poznávat libovolně (nevěrně), ale důsledně („otrocky“ věrně), tj. z lásky k pravdě samé. Poznávaná pravda je tím nejméně shovívavým despota („otrokářem“). Pravdivě poznávající jsou „otroci“ ze svobodné volby! Proto svévolní volnomyšlenkáři pravdu nenávidí. Kdo však pravdu pravdivě pozná, získá víc (pro její plodnost), než jen samotnou pravdu:

„...poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí!“ (Jan: 8, 30-32)

Ač plodnost pozorujeme dnes a denně doslova na každém kroku, přece zůstává jednou z nejméně poznávaných vlastností pravdy. Ani s oplodněním (poznáním pravdy) na tom nejsme lépe (navzdory vědeckým objevům v oboru genetiky). Příčinou naší neznalosti není nedostatek pozorování (objevů), ale jejich mylné (neinteligentní), hlavně však tendenčně spekulativní (vzdoro-inteligentní) výklady pozorovaného, jež jsou nám nalévány do hlav (do paměti) totalitním školstvím. Odtud:

„Povinná školní docházka je nejlepší cesta k zotročení společnosti.“ (L.N. Tolstoj)

oplodnění pravdy je dáno láskyplným obětováním poctivé lidské práce (pravdivého poznání), milované pravdě

plod pravdy je láskyplným darem pravého zjevení božství (z-boží), pravdivě poznávajícímu člověku

Jako je oplodňující také práce z lásky k bližním (pro děti aj.), tak jsou plodem pravdy také plody přírody (aj.).

Tak např. země (půda) dává výživu rostlině, která plodí semeno pro vlastní reprodukci a navíc produkuje to, co dává výživu vyššímu tvorů (jinak by se vrátila půdě bez vyššího užítku). Také zvíře, vedle vlastní reprodukce, produkuje oběti vyššímu tvorů, člověku. Konečně i člověk, mimo vlastní reprodukci, obětjuje svou produktivní práci pravdě, zatímco svou fyzickou tělesnost vrací zemské půdě. Nepřihlížíme-li k obětním darům přírody, uzavře se nám řada obětí do materialistického bludného kruhu (země-rostlina-zvíře-člověk-země). Také je tu třeba odlišit vděčné přijímání darů přírody (její nadprodukce), od bezohledného drancování přírody, ohrožujícího její reprodukci.

Pojem „nadprodukce“ nám může připomenout pojem „nadhodnota“, který snad jako první použil Karel Marx, který ho ovšem pojal mylně, jako součet hodnot vytvořených prací. Tak jako sečtením lidí nedospějeme k nadčlověku, tak ani součtem hodnot nezískáme nadhodnotu:

hodnota = míra produkce odpovídající míře sil vynaložených produktivní prací člověka

nadhodnota = míra produkce přesahující míru sil vynaložených produktivní prací člověka

Tak např. při vynaložení stejné míry fyzických sil, zvedneme pomocí páky těžší břemeno, než holýma rukama:

A/ hodnota = váha břemene zvednutého holýma rukama

B/ nadhodnota = rozdíl mezi váhou břemene zvednutého rukama a váhou břemene zvednutého pákou

Ve výrobě zboží produkujeme nadhodnotu (zboží navíc) pomocí stroje (páky), který zvyšuje produktivitu naší práce.

Nyní se musíme ptát: Čí je nadhodnota? Toho, kdo ji vyprodukoval prací s pákou, nebo vlastnímu páky?

Totalitní režimy přiznávají nadhodnotu majiteli páky. Zdravý rozum však praví, že majiteli páky přísluší jen náhrada škody (nájemné), způsobené opotřebením zapůjčené páky a vyřazením majitele z dispoice.

Nadhodnota tedy není dána prostým součtem hodnot vyprodukovaných silami tělesné práce, jak tvrdí Marx.

Nadhodnota+ hodnota jsou dány prací, při níž se tělesné síly násobí (nikoliv sčítají) s pákou (strojem):

práce s pákou = síla x páka

Zatímco totalitní (akademická) matika nám namlouvá, že násobení je pouze matematickou zkratkou pro sčítání, reálná matematika a zdravý rozum nás mohou poučit, že násobení nemá se sčítáním nic společného.

Důkaz:

$6 + 6 = 12$ (12 = součet hodnot, daných prací např. dvou dělníků)

$6 \times 6 \neq 12 = 36$ (36 - 12 = 24 = nadhodnota, daná prací s pomocí páky)

(čísla na levé straně rovnice představují vynaložené tělesné síly, na pravé straně výslednou produktivitu práce)

V obou případech, v součtu ($6 + 6$) i při násobení (6×6), je na práci vynaložena stejná míra sil (celkem: 12). Násobením sil jsme však zvýšili produktivitu práce a získali nadhodnotu (+24). Jak je to možné? Zatímco síly spolupůsobící vedle sebe sčítáme ($\downarrow + \downarrow = \text{síla} + \text{síla} = 2 \text{ síly}$), násobení představuje právě spolupůsobení sil nad sebou (pravouhloú interakci), v konfiguraci relativní vertikály (živé činné síly rukou: 6) a relativní horizontály (mrtvé trpné síly páky: 6 = délka páky).

Reálná matematika nás může poučit, že násobení není pouhou zkratkou pro sčítání, ale představuje pravouhloú interakci sil, spolupůsobících v konfiguraci písmene „L“ (síla na páce), nebo obráceného „T“ = $\perp$ (např. síla x základna)!

Tzn., že správně pochopené násobení nám odkrývá zdroje, které Nikola Tesla nazýval „volná energie“, o níž díky systematické klamavosti akademických nauk nemáme ani potuchy. Zdá se, že jen TSO nám umožní od samého kořene změnit světový názor a díky tomu také svůj každodenní život:

„Nežijeme, jak chceme, ale jak umíme.“ (Menandros)

-zmp-